

Καί ὅμως, θά νιώθω
καί πάλε ἓνα χάδι
σά βλέπω ψηλάθε
γαλάζια μιά λάμψη.
Καί ὅμως θά νιώθω
σάν ἡμερο χάδι
ἀκόμα πώς εἶμαι,
πώς ζῶ καί ὑπάρχω,
Μά τώρα, ἄς ποῦμε,
μοῦ πέρνετε—πόσα; —
— Νά ἓνα σπειράκι
τῆς πίστες μου ὅλης,
Θά οὔρλιαζα τότες
μέ οὔρλιασμα πόνου
ὡσά λαβωμένο
σ τ' ἀστῆθι
ἀγρίμι.

Τί τάχα θά μείνει
ἀπό μένανε τότε
μετά τή ληστεία;.
Θά μείνω πιά τότες,
φτωχός σά ζητιάνος.
Κι ἄς λείπουν τ' ἀστεῖα,
μετά τή ληστεία
θά εἶμαι μιά νούλα.